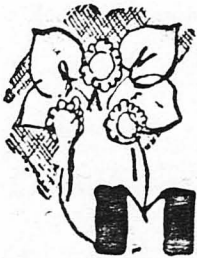

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ζ'. ΟΛΙΣ έφτασε στην Κόρινθο ο Διογένης, κουρασμένος καθώς ήταν, πήγε και ξάπλωσε στα προπύλαια του ναού της Ἀφροδίτης. Σέ λίγο μαζεύτηκαν γύρω του μερικά παιδιά, έπειτα ἄλλα κ' ἄλλα κ' ἄρχισαν νά τον περιεργάζονται και νά γελούν. Ὁ Διογένης γελοῖσε κ' αὐτός μαζί τους.

Τά παιδιά τότε ξεθαφρέψανε, τὸν πλησίασαν περισσότερο κ' ἄρχισαν νά τὸν πειράζουν. Τραβούσαν τὴ μισοσχισμένη χλαμίδα του, τὸ ραβδί του, τὸ δισάκι του. Ἐνα ἄτ' τά παιδιά τέλος, τράβηξε κάπως δυνα-

τώτερα τὸ φερέα του κινηκῶ, έσχισε μιά δόξαληξη λουρίδα ἀτ' αὐτὸ και τὸβαλε στὰ πόδια.

Ὁ Διογένης τὸ κινήησε, ἄλλὰ καθὼς έτρεχε, τοῦ έτεσε ἡ χλαμίδα και τὰ ἄλλα παιδιά πού τὸν ἀκολουθοῦσαν ξεπίσω, τὴν ἄρπαξαν κ' έφυγαν. Ἐτσι ὁ κινηκὸς φιλόσοφος έμεινε σχεδὸν γυμνός.

Τὴ στιγμή ἐκείνη έτυχε νά περνοῦν ἀτ' ἐκεῖ δυὸ κλητήρες τῆς Περτυανείας πού ήταν ὅ,τι περτοῦ οἱ σημερινοὶ χωροφύλακες. Μόλις είδαν τὸ Διογένη έτσι μισόγυμνο κ' ἄγριεμένο, τὸν πήραν γιά τρελλὸ και τὸν έπιασαν γιά νά τὸν πάνε στους κρινταίους. Ὁ κινηκὸς φιλόσοφος, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρῶγμα στὸν κόσμο, ἀγαποῦσε τὴν ελευθερία του. Ἀντιστάθηκε λοιπὸν στοὺς κλητήρες κ' ἄρχισε νά παλεῖ ἄγρια μαζί τους.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μιά ὠραία γυναίκα έβγαυε ἀτ' τὸν ναό. Εἶδε τί συνέβαινε, πλησίασε τοὺς κλητήρες και τοὺς έλεπε :

— Ἀφήστε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ελευθερο. Ἐγγυωμ' ἐγὼ γι' αὐτὸν.

Οἱ κλητήρες κίταξαν γιά μιά στιγμή μὲ θυμὸ τὴ γυναίκα πού εἶχ' ἐπέμει στὰ καθήκοντά τους, ἄλλὰ όταν είδαν ποιά ήταν, τὴ χαρέτησαν μὲ σεβασμὸ και φύγανε.

Ὁ Διογένης ἐκκληρτοσ γιά τὴν ἀνεπίτηχη προστασία πού τοῦτυχε, κίταξε μ' ἐκτίληξι τὴ γυναίκα πού τὸν εἶχε σώσει ἀτ' τοὺς κλητήρες και τὴ ρώτησε :

— Μήπως εἶσαι ἡ θεὰ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ;

— Ὁχι. Εἶμαι ἡ Λαῖς ἡ Κορινθία. Ἐρχομαι συχνά στὸ ναὸ και προσεύχομαι. Και θά ξαναπιῶ τώρα νά εὐχαριστήσω τὴ θεά, πού μούδωσε τὴν εὐκαιρία νά σοῦ φανῶ χρήσιμη, ὦ Διογένη.

— Πῶς; Μὲ γνωρίζεις λοιπὸν; ρώτησε ὁ κινηκὸς φιλόσοφος.

— Καί βέβαια σέ γνωρίζω. Πρὶν ἔρθω στὴν Κόρινθο, ὅπως θά ξέρης, έμεινα στὰς Ἀθήνας. Καί δὲν ὑπάσχει ἄνθρωπος πού νά ξήρησε στὴν πόλι τῆς Παλλάδος και νά μὴν ἐγνώρισε τὸν Διογένη.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ Λαῖς έγεννε στὸν θυρωρὸ τοῦ ναοῦ νά πλησιάση και τοῦ εἶπε :

— Δῶσε τὴ χλαμίδα σου στὸ Διογένη και πέρασε ἀτ' τὸ σπίτι μου νά πληρωθῆς τὴν ἀξία του.

Ὁ θυρωρὸς ὑπάκουσε κ' ὁ Διογένης, παίρνοντας τὸ φερέα, γύρισε και έλεπε στὴ Λαῖδα :

— Τὸ δέχομαι μόνο και μόνο ἐπειδὴ μοῦ τὸ χαρίζεις ἐσύ. Κι' ὀρκίζομαι στὴν Ἀφροδίτη, πού δὲν εἶνε πὸ ὄμορφη ἀπὸ σένα, ὅτι στὸ ἐξῆς θά σοῦχω αἰῶνα εὐγνωμοσύνη.

— Κι' ἐγὼ στὸ ἐξῆς θά σέ συγκαταλέγω μεταξὺ τῶν φίλων μου. Θά εἶσαι πάντοτε ἐπιρόδοστος στὸ σπίτι μου. Σέ περμένω αὐριο κιάλας. Κάθομαι στὴ συνοικία πού τὴ λένε «Κρανίον».

Χαῖρε, Διογένη!...

— Χαῖρε, Λαῖς!...

Ἡ Λαῖς ξαναπῆγε στὸ ναό.

Ὁ Διογένης έμεινε κάμποση ὠρα σκεπτικὸς. Ἐπειτα περιεργάστηκε τὴν καινούργια χλαμίδα του κ' ἄρχισε νά μονολογῇ :

— Εἶνε ὠραία και φαρδειά. Ἀκριβὸς θυμια μ' ἐκείνη πού φορεῖ ὁ Ζεὺς. Τί θάλεγε ὁ δάσκαλὸς μου, ὁ φιλόσοφος Ἀντισθένης ἂν μ' ἔβλεπε ντυμένον ἔτσι;... Καί νά σκέφτομαι, ὅτι τὸ δῶρο αὐτὸ μοῦ τόκανε μιά ἑταῖρα, ἐνῶ οἱ πλούσιοι τὸν Ἀθηναίων... Ἀ, λοιπὸν, τὰ μόνια πλάσματα πού ἔχουν καρδιά, εἶνε ἡ γυναίκες. Ἀς κοιτάσει ἄλλη φορὰ ὁ Πλάτων νά μοῦ ὑποστηρίξη, ὅτι ἡ γυναίκα εἶνε πλάσμα καλύτερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα και θά τοῦ ἀπαντήσω ὅπως τὸῦ πρέτει.

Κάθισε κατόπιν ὁ Διογένης στὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ και γιά κάμποση ὠρα έμεινε βυθισμένος σέ ρεμβασμοῦς. Ἐπὶ τέλους, σέ κάποια στιγμή, έννοιωσε δυνατὴ πείνα κ' ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸ δισάκι πούχε πλάι του νά πάρη κανένα ξεροκόμμα. Καθὼς θυμια μισογύρισε τὸ κεφάλι του, αντίκρισε δίπλα του ἕνα δισάκι κατακλιουργο. Τὸ πήρε στὰ χεῖρα του και εἶδε μ' εὐχάριστη ἐκτίληξι, ὅτι ήταν γεμάτο ἀπὸ ψομὶ και λογιῆ—λογιῆ φαγώσιμα.

— Μὰ τὸν Δία! φώναξε τότε, αὐτὸ μοιάζει μὲ θάψμα! Χωρὶς ἄλλο, κ' αὐτὸ εἶνε δῶρο τῆς Λαῖδος. Ἀ! Ἀς ποιμήσουν καμμιὰ φορὰ ὁ Πλάτων ἡ ὁ Δημοσθένης νά γραφοῦν κανένα προσβλητικὸ ἐπίγραμμα ἐναντίον τῆς και θά τοὺς δεῖξω ἐγὼ...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Διογένης πήγε στὸ σπίτι τῆς Λαῖδος. Μόλις τὸν αντίκρισε ἡ ὠραία Κορινθία, έπρεξε κοντὰ του και τοῦ εἶπε :

— Διογένη, ξέρω πὸς ἔχεις τὴν ἀρχὴ νά μὴν κατοικήεις σέ σπίτια θυμια μὲ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ξέρω ἐπίσης ὅτι σοῦ έπιασαν τὸ πυθάρι πού εἶχεις γιά κατοικία στὴν Ἀθήνα. Νά μοῦ ἐπιτρέψης λοιπὸν νά σοῦ προσφέρω ἐγὼ ἕνα ἄλλο ἐδῶ στὴν Κόρινθο.

Καί τοῦ έδειξε ἕνα μεγάλο κατακλιουργο πυθάρι, πού ήταν τοποθετημένο σὲ μιά ἀρχὴ τοῦ κήπου. — Ὅποιος ἄλλος κ' ἂν μοῦ τὸ προσέφερε, δὲν θά τὸ δέχομουν, ἀπάντησε ὁ Διογένης. Μά όταν προέχεται ἀτ' τὸ χέρι σου, ὦ Λαῖς, τὸ δέχομαι εὐχαριστός. Τὸ δέχομαι γιά νά μ' αποσῶ. Όταν θά πάω στὴν πόλι τῆς Παλλάδος, νά φωνάξω, ὅτι ἡ Λαῖς σέ μιά ὠρα κάνει περισσότερες εἰσφορές, ἀτ' ὅσες κάνουν σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους ὁ σταγχορακμῆνος Δημοσθένης κ' ὁ ματαπόδοξος Πλάτων.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἄλλὰ οἱ ἑταῖοί σου εἶνε ὑπερβολικοί.

— Ὁχι, Λαῖς. Αὐτὴ ἐν' ἡ ἀλήθεια. Καί νάχης ἀκόμα ὑπ' ὄψην σου, ὅτι ὡς τὴν τελευταία μου πνοή, ἡ ζωὴ μου θά σοῦ ἀνήκη και μωρεῖς νά τὴ διαθέσης ὅπως θέλεις.

Πραγματικὰ δέ, ἀτ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Διογένης ἀφοσώθηκε ὀλόμνηχα στὴ Λαῖδα.

***

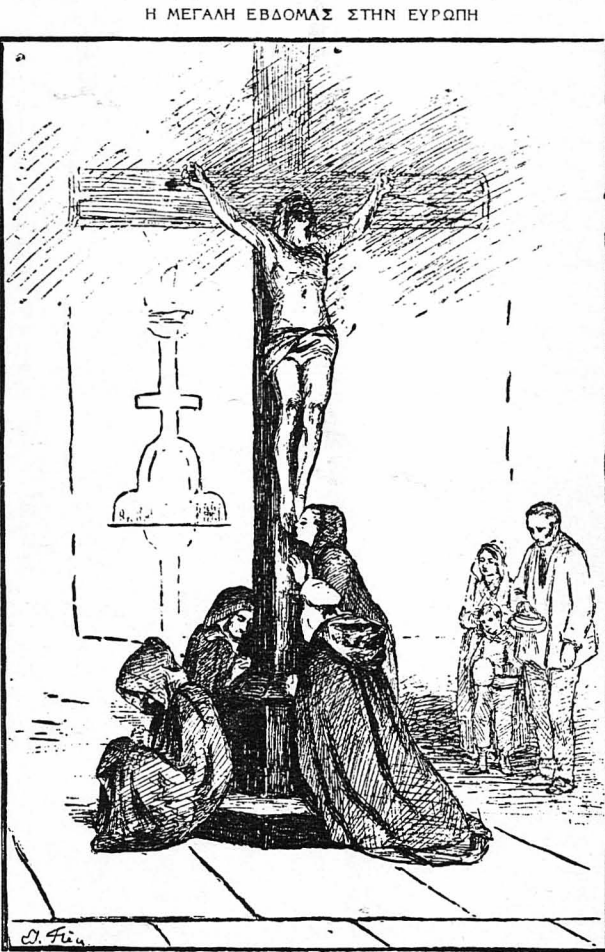
Τὸν καρὸ πού ἡ Λαῖς βρισκόταν σ' ὅλη τὴν ἄνθησι τῆς ὀμορφιάς τῆς κ' ήταν κοσμοξαιουσιμένη, πέρασε ἀπὸ τὴν Κόρινθο ἕνας νεαρὸς και κάμυλοτος Ἀσιατὴς μεγαστάν, ὁ Ἀδραμπίης, γιου τοῦ σατραπῆ τῶν Σάρδεων.

Ὁ πατέρας του τὸν εἶχε στείλει στὴν Ἑλλάδα γιά νά περιουδῶση σ' ὅλες τῆς μεγαλοπόλεις τῆς, νά γνωρίση τοὺς κατοίκους τῆς και νά μορφαθῆ.

Ντυμένως καθὼς ήταν μὲ ἐντελὸς Ἀσιατικὴ μεγαλοπέπεια και συνοδευόμενος ἀπὸ πολυάριθμην ἀκολουθία, ὁ νεαρὸς ἡγεμονόπαις προκαλοῦσε τὸν γενικὸ θαυμασμὸ παντοῦ ὅπου περνοῦσε, μὲ τὴ χλιδὴ και τὴ σπατάλη του.

Ταξείδευε ἐπάνω σ' ἕνα πολυτελέστατο και χρυσοστόλιστο ἄρμα πού τῶσεσαν τέσσερα ὑπέροχα ἄλογα τῆς Θράκης.

Τὰ φορεμάτά του, καθὼς κ' ὁ

Ὁ Ἐσταυρωμένος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου στὴν Ἀμβέρσα.

(Ἔργον τοῦ Σ. Φρέρ)

μανδύας του, άστραφταν άπ' τ' άμέτρητα πολύτιμα πετράδια, με τά όποία ήταν στολισμένη. "Όταν γύριζε στους δρόμους τών πόλεων, τις όποιες έπεσκίετατο, σκορπούσε στους διαβάτες χούφτες Περσικά νομίσματα, όπως σκορπίζουν τά μικρά παιδιά τήν άμμο, όταν παίζουνε στην άροχιάλιά.

"Ήταν νεαρώτατος, καλοφτιαγμένος, με όμοιο άνάστημα και με γλυκό πρόσωπο. Γυ' αυτό, όλες ή γυναίκες ήσαν πρόθυμες νά του προσφέρουν τόν έρωτά τους.

Μονάχα ή Λαΐς έκανε πως άδιαφορούσε έντελώς γι' αυτόν και ό-σάκις τύχαινε νά διασταυρωθή μαζί του σε κανένα δρόμο τής Κορίνθου, δέν καταδεχόταν ούτε καν νά τόν κυτάξει. "Ή παύση έ-παίφα ήξερε πολύ καλά, ότι, άργά ή γρήγορα, είτε από ματαωδοξία, είτε από πραγματικό θαυμασμό και άγάπη, ό νεαρός 'Ασιάτης θά τής προσέφερε γονατιστός τή λατρεία του, όπως είχαν κάνει τόσοι και τόσοι μεγασιάνες πριν άπ' αυτόν. Κιά δέν γελιάστηκε στις προβλέψεις τής.

Πραγματικά, ό νεαρός πρίγκιψ είχε προσέξει τή Λαΐδα κι' είχε γοιτηθεί άπ' τήν όμορφιά τής. Μά ελειδή ήταν περήφανος και κακωνθησιμένος άπ' τήν προθυμία που τουδειχναν ή άλλες γυναίκες, περιέμενε νά του προσφέρει πρώτα αυτή τόν έρωτά τής. "Όταν όμως είδε, ότι ή Λαΐς δέν τόν προσέχε καν όσάκις τόν συναντούσε στο δρό-μο, πενιάχτηκε άπ' τήν άδιαφορία τής και κατέληξε νά τήν έρωτευθή τρελλά.

"Ένα πρωί λοιπόν, μη μπορώντας νά κρατηθή πειά, τής έστειλε τόν παιδαγωγό του μαζί με τέσσερες δούλους, φορτωμένους με δώρα μεγαλοπρεπή.

— "Όραία Λαΐς, τής είπε ό παιδαγωγός, έρχομαι έκ μέρους του άφέντη και μαθητού μου, του πρίγκιπος 'Αρσάμης άπ' τις Σάρδεες. "Ό άφέντης μου μου έδωσε έντολή νά σάς προσφέρω τά δώ-ρα αυτά και νά σάς παρουσιάσω νά του έπιτρέψετε νά σάς έπα-σκεφθή και νά σάς εκδηλώση τό θαυμασμό του γιά τήν όμορφιά σας.

— Λιποψία πολύ, του άπάν-τησε ή Λαΐς, αλλά δέν μπορώ νά δεχθώ ούτε τά δώρα, ούτε τήν έπίσκεψη του άφέντη σου. Δέν δέχομαι έπισκέψεις, παρά μόνον τών φίλων μου.

Τότε ό παιδαγωγός άρχισε νά τήν έκπευή νά μιν έπιμείνη στην άρνησί τής, λέγοντάς τής, ότι ό 'Αρσάμης κόντευε νά τρελλαθή από τόν έρωτά του προς αυτήν, ότι δέν έννοούσε πειά νά ξανα-γίρσει στον πατέρα του κι' ότι ήσαν πολύ πιθανόν ν' αυτοκτονή-ση από τήν έρωτική του άσπι-σία. Τής μίλησε τόσο πειστικά, ώστε στο τέλος ή Λαΐς συγκινή-θηκε και του είπε :

— Πολύ καλά, θά δεχθώ τόν 'Αρσάμη. Πήγαινε νά τού πής, ότι θά τόν περιέμενω τό βράδυ, τήν ώρα που θ' ανατέλλη στον ουρανό τό άστρο τής 'Αφροδί-της.

Μόλις έφυγε ό παιδαγωγός του πρίγκιπος, ή Λαΐς έδωσε στις δούλες τής διαταγή νά έ-ποιάσουν μία ύποδοχή μεγαλο-πρεπή, όπως άξιζε στο γυϊό ενός πανίσχυρου σατραπή τής Μικράς 'Ασίας.

Σύμφωνα λοιπόν με τις οδηγίες τής, ισοπέθησαν άπ' άκρη σ' άκρη τών κήπων φαντασμαγορικά φώτα, άπλώσανε πολύτιμους τά-πητες στο περίφημο περίπτερο που κήπου και βάλανε τριπλές σειρές μεγάλα άνθοδοχεία, γεμάτα σπάνια λουλουδία, σ' όλο τό μήκος του δρόμου, άπ' τόν όποιο θά περνούσε ό 'Αρσάμης γιά νά φτάση άπ' τήν πόρτα ως τό περίπτερο.

Μέσα στα πιονότερα φυλλάμματα του κήπου, κρυφτήκανε όμάδες από τραγουδίστριες κι' αλληγορίδες, μ' έντολή νά παίζουν και νά τρα-γουδήσουν τις πιο γλυκές μελωδίες, όταν θά τους δινόταν τό ώρι-σμένο σύνθημα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ : 'Η συνέχεια

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ένας τολμηρός Γάλλος διπλωμάτης. Τό άλογο του Μ. Να-πολέοντος κι' ό 'Ιταλός κτηνίατρος. "Ένας έξωφρενικός λο-γαριασμός. "Ή έρωτευμένη Σπαρτιάτισσα και ό μμηουάπτου χυαπημένος τής. "Ό βασιλεύς τής Σουηδίας κι' ό αύλοκέλα-κας. Πώς απέφυγε τό θάνατο ό 'Ιούλιος Καΐσαρ, κτλ. κτλ.

Κάποτε, στη βασιλική Αύλη τής 'Ισπανίας ό βασιλεύς κι' ό αλλι-κοί του προσπαθούσαν νά έξαναγκάσουν τόν πρεσβευτή τής Γαλλίας νά εκτελέση μία πράξη, ή όποία έρχόταν σε αντίθεση με τις οδηγίες που είχε λάβει από τόν έστεμμένο κύριό του.

Σέ μία στιγμή μάλιστα ό βασιλεύς τής 'Ισπανίας παραφέρθηκε τό-σο έξ αιτίας τής έπιμόνου άρνήσεως του πρεσβευτού, ώστε του είπε επί παρρησία τών αλικών:

— Δέν μου λέτε, ό κύριός σας δέν έχει κανέναν άλλο πρεσβευτή νά μου στείλη στη θέσι σας;

— Μεγαλειότατε, άπάντησε ό έξυπνος Γάλλος διπλωμάτης με ά-ξιοπρέπεια και τόλμη, στην Αύλη τής χώρας μου υπάρχουν πολλοί άν-θρωποι καλύτεροι μου και σοφότεροι μου. 'Αλλά γιά που λόγo να τούς... θυσία ή βασιλεύς μου στέλνοντάς τους στη Μεγαλειότη-τά σας;

***

'Ό Ναπολέον Βοναπάρτης, όταν εισέβαλε και κατέκτησε τήν 'Ι-ταλία, παρέδωσε ένα πληγωμένο άλογο του σ' έναν ντόπιο κτηνίατρο και του παράγγειλε νά τό κάνει όσοδοδήποτε καλά.

"Όταν ό κατακτητής ενδιαφέ-ρηκε άργότερα γιά τήν τύχη του άλόγου, έλαβε αντί άπάντησεως από τόν 'Ιταλό κτηνίατρο τόν ά-κόλοθο λογαριασμό:

"Γιά τή νοσηλεία του πληγω-μένου ζώου 500 φράγκα. 'Από αυτά αφαιρούνται φρ. 10, τα ό-ποια έπήρα ήδη από τήν πώλη-σι του... δέματος του άλόγου. Μου χρωστάτε άκόμα 490 φρ.».

***

'Ό Πλούταρχος αναφέρει κά-που ότι στην αρχαιότητα μία νεα-ρή Σπαρτιάτις κατώρθωσε, ύστερ' από χωρισμό τριών μηνών, ν' άν-ταμωθή με τόν άγατημένο τής. 'Ενώ όμως μιλούσαν κι' έλεγαν τόν καιμό τους, άρχισε ξζανα νά βρέχη και ό νέος ζήτησε νά προ-φυλαχτή κάτω από ένα δέντρο.

Τότε ή νέα κατέληφθη από τρο-μερή όρμη και του φώναξε, πριν τόν εγκαταλείψει γιά πάντα:

— Είχες τρεις δόλοκλους μη-νες νά με δής, ισχυρίζεσαι πως μ' άγατάς, με ξαναβλέπεις επί τέ-λους κοντά σου κι' έχεις καιρό έ-πειτ' άπ' αυτά νά προσέξης ότι βρέχει!....

***

Μία μέρα κάποιος αύλοκόλαξ, θέλοντας νά πουλήση έκδούλευσι στον βασιλέα τής Σουηδίας Γου-σταβό Γ', του είπε:

— Μεγαλειότατε, έμαθα ότι ό Χ. σκοπεύει νά σάς δολοφονήσ.

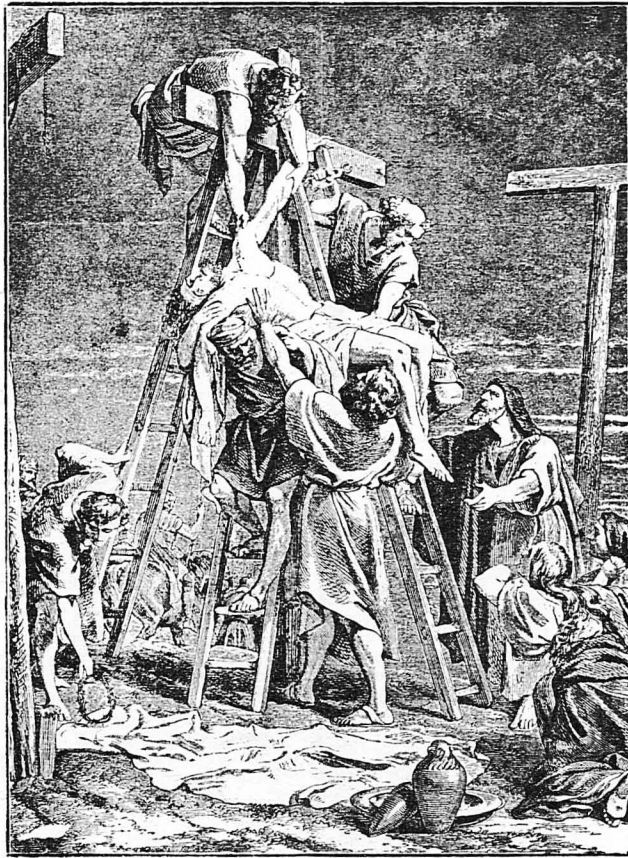
— Κι' εγώ έμαθα, τόν διέκρινε ό συνετός βασιλεύς, ότι είσαι έχ-θρός αυτού του ανθρώπου. Πήγα-νε λοιπόν πρώτα νά συμφιλιωθής μαζί του κι' έπειτα έλα νά μου πής τά σχέδιά του...
***

'Ό Ρωμαίος Σύλλας όταν έγινε δικτάτωρ, έτυχε νά γνωρίση τόν 'Ιούλιο Καΐσαρ, μικρό παιδί άκόμη τότε. Μολτατατα φοβήθηκε τόσο τόν μικρό 'Ιούλιο, ώστε αποφάσισε νά τόν έξοντώση, γιά νά γλυτώση τήν πατρίδα του, καθώς ένόμιζε, από έναν επικίνδυνο άνθρωπο.

Οι φίλοι του δικτάτορος, μόλις έμαθαν τήν άπόφασί του, θέλησαν νά σώσουν τόν Καΐσαρ και του παρέστσαν ότι θάταν πραγματικό έγκλημα νά διατάξη τήν εκτέλεσι ενός άθώου μικρού.

— Δέχομαι τή μεσολάβησί σας και τόν συγχωρῶ, άπάντησε ό τρο-μερός Σύλλας. Νά με θυμάστε όμως ότι όταν μεγαλώσει αυτό τό παι-δί, θά βλάβη τή Ρώμη όσο δέκα Μάριοι...
***

'Η προφητεία του Σύλλα επαγματοποιήθηκε ως προς τήν άξία του νεαρού 'Ιουλίου Καΐσαρος, όχι όμως και ως προς τά αποτελέσματά τής, γιάτι ό μεγαλοφυής στρατηγός άναδειχτηκε φιλόπατρις όσο λίγοι.

'Η 'Αποκαθήλωσις.